ဖောင်းသင်း

ကျေးငှက်
ကဝန့်တော်ပျိုး

လူငယ်ရဲ့ဘဝနှင့်တန်ဖိုး

အောင်သင်း

အောင်သင်း၏ အမှာစကား

*

ဤစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေချင်ပါသည်ဆိုတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဆိုသည်ကို သာမန် ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။ တကယ်ကို ဝမ်းမြောက်မိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အကြောင်းက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဝေချင်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တကယ် အားထုတ် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။ ယခု သူတို့တွေ ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ကြလို့ အကောင်အထည် ပေါ်လာသည့်အတွက် များစွာ ဝမ်းမြောက်မိပါသည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ကြောင်းမှ တစ်ပါး တခြား ပြောစရာ မရှိတော့ပြီ။

အောင်သင်း

၁၈.၉.၂၀၁၄

***

လူငယ်တွေကို ရွှေချမှ

အနာဂတ်တောက်ပမယ်

အောင်သင်း

***

ကိုယ်တိုင် တိုက်တွန်း
ချီးမွမ်း စိတ်တူ
ချစ်ဦးညို

မကွေးတိုင်း၊ ဂန့်ဂေါမြို့နယ်၊ ဟံသာဝတီရွာမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ပညာလွှင်ပြင် စာကြည့်တိုက် သုံးနှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ်၊ စာပေဟောပြောပွဲမှာ ဆရာ(ဦး)အောင်သင်းက 'လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး' ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဟောပြောခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မေလ ၃၀ ရက်နေ့မှာ ကျင်းပခဲ့တာဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်က ဆယ်စုနှစ် တစ်ခေတ် ရှိခဲ့ပါပြီ။

ဒီဟောပြောချက်ကို စာအုပ်အဖြစ် ပြန်ထုတ်ဖို့ မင်းဓမ္မစာဖတ်အသင်း (၂၀၁၂ ထူထောင်)က ကြိုးပမ်းခဲ့ကြတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ဟံသာဝတီ ဆရာတော်ရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ အာသီသ၊ အရှင်ရာဇဓမ္မ(ယောမြေ)ရဲ့ ဦးဆောင် လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ဟံသာဝတီသားတို့ရဲ့ ညီညွတ်မှုကနေ ဒီဟောပြောချက် မှတ်တမ်းတင် စာအုပ်လေး ဖြစ်လာတော့တယ်။

စာပေ၊ စာပေဟောပြောပွဲနဲ့ ဟောပြောချက် မှတ်တမ်း စာအုပ်ထုတ်ဝေမှု တို့ရဲ့ အကျိုးအာနိသင်ကို ကောင်းစွာသိရှိ သဘောပေါက်ခဲ့ကြတဲ့ စီစဉ်သူ တို့ရဲ့ စေတနာနဲ့ အလုပ်(လုပ်အား)ကို လေးစားစွာ ဂုဏ်ပြုကြောင်း ဦးစွာ ပြောပါရစေ။ ဆရာအောင်သင်း စကားနဲ့ပြောရရင် ဆရာတော်တို့၊ ဦးဇင်းတို့၊ ဟံသာဝတီသားတို့ဟာ အနာဂတ် တောက်ပဖို့ လူငယ်တွေကို ရွှေချလိုက်ကြတာပါပဲ။

စာပေဟောပြောပွဲဆိုတာ စာဆိုတော်နေ့ကို ဗဟိုပြုပြီး မြန်မာပြည်အရပ်ရပ် ထက်အောက် တစ်ခွင် ကျင်းပကြတဲ့ ပွဲဖြစ်ပါတယ်။ စာဆိုတော်နေကအားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်း နတ်တော်လဆန်း (၁)ရက်ပါ။ ဂျပန်ခေတ်(၁၉၄၄)မှာ စာရေးဆရာ၊ ဆရာမများ ပါဝင် သရုပ်ဆောင် ကပြခဲ့ကြတဲ့ဝိဇယပြဇာတ်ဟာ စာဆိုတော်နေ့၊ စာပေလှုပ်ရှားမှု သမိုင်းရဲ့ အုတ်မြစ်ချပွဲလို့ ဆိုရပါမယ်။ အဲဒီ စာဆိုပွဲ၊ စာပေဟောပြောပွဲကို နတ်တော်လဆန်းတစ်ရက်နေ့ ဗဟိုပြုပြီး ကျင်းပလိုက်ကြရာမှာ သာမန် နှစ်စဉ် ပြုလုပ်နေကျအထိမ်းအမှတ်ပွဲ မည်ကာမတ္တာ မဟုတ်တော့ဘဲ 'ယဉ်ကျေးမှု' တစ်ရပ်အဖြစ် အားကောင်းတဲ့ ရေစီးကြောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါပြီ။

အရင်တုန်းကတော့ စာပေဟောပြောပွဲများဟာ ရှေးစာဆိုကြီးများကို အောက်မေ့ဂုဏ်ပြု ပူဇော်တဲ့ပွဲ၊ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများက စာပေအနုပညာနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အလင်္ကာရသတွေ၊ သုတတွေအကြောင်းဟောပြောတဲ့ပွဲ၊ သက်ကြီးဝါကြီး စာပေပညာရှင်များကို ပူဇော်ကန်တော့ကြတဲ့ပွဲ အဖြစ်နဲ့သာ ကျင်းပခဲ့ကြပါတယ်။

အဲဒီလို ခေတ်အဆက်ဆက် ကျင်းပခဲ့ကြတဲ့ စာပေ ဟောပြောပွဲတွေဟာ တစ်စတစ်စနဲ့ သမိုင်း လိုအပ်ချက်အရ အသွင်သဏ္ဌာန်ရော အနှစ်သာရပါ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတယ်။ စာရေးဆရာတွေဟာ ခေတ်ကို သုံးသပ်၊ ခေတ်ကို ဝေဖန် (တချို့လည်း ခေတ်ကိုတော်လှန်)တဲ့ အမြင်တွေ အခြေခံပြီး ဟောပြောလာခဲ့ကြပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ တစိုက်မတ်မတ် ဟောပြောလာခဲ့ရာကနေပြီး ဆရာ့ရဲ့ လမ်းကြောင်းဟာ ရွှေ့လာတယ်၊ အသစ်ဖြစ်လာပါတယ်။ သူ့ဟောပြောချက်ထဲမှာ ပါသလိုပဲ ၁၉၈၈ ခုနှစ်ကစပြီး ဆရာက မျက်စိလည် လမ်းပျောက်နေကြတဲ့ လူငယ်တွေကို ကောင်းစွာ သတိထားပြီး လူငယ်တွေ အသိမှန်

အမြင်မှန်ရကြစေဖို့ လမ်းမှန်ပေါ်ရောက်၊ နည်းမှန်စွာ လျှောက်ကြစေဖို့ သူ့ရဲ့ ခွန်အားမှန်သမျှကို လူငယ်အတွက်သာ ထုတ်နုတ်သုံးစွဲ ကုန်လွန်ခဲ့စေပါတော့တယ်။

ဒါဟာ ဆရာဦးအောင်သင်း အနေနဲ့ အလုပ်သင့်ဆုံး အလုပ်ကိုအလုပ်သင့်ဆုံး အချိန်မှာ အလုပ်နိုင်ဆုံး လုပ်လိုက်တာပါ။ အများသူငါပြုတတ်ကြတဲ့ ဘုရားတည်၊ ကျောင်းဆောက်၊ ဓရပ်ပြင်၊ ရှင်တစ်ထောင်လှူစတဲ့ လောကုတ္တရာ အလှူမျိုး ဦးအောင်သင်း လုပ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့မမြင်မိ၊ မကြားမိပါဘူး။ သို့သော် လူငယ်တွေရဲ့ အနာဂတ် သူ့ဦးနှောက်နဲ့သူ့နှလုံးသားကို ခုလို ဌာပနာ' လိုက်တာကတော့ဖြင့် တကယ်ကို ကြီးမြတ်တဲ့ အလှူဒါန ဖြစ်တယ်လို့ ဆိုလိုက်ချင်ပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုတာက ဦးအောင်သင်းရဲ့ ဒီအလှူကို သာဓု ခေါ်ရုံမက၊ အမျှဝေရုံမကအလှူရေစက် လက်နဲ့ မကွာရအောင် ဟောပြောပွဲလုပ် ဟောပြောချက်စာအုပ် ထုတ်လိုက်ခြင်းဟာလည်း '**ကိုယ်တိုင် တိုက်တွန်း ချီးမွမ်းစိတ်တူ**' ဆိုသလို ထပ်တူထပ်မျှ အကျိုးများစေမယ့် လုပ်ငန်းဖြစ်ပါတယ်။

လူချင်းလည်း ရင်းနှီး၊ ဟောပြောပွဲခရီးတွေလည်း အတူသွား၊ ဖုန်းနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် မပြတ်ကြတာမို့ ဆရာဦးအောင်သင်းရဲ့ အဖျစ်တွေကို ကျွန်တော် တော်တော်လေး သိမြင်နေတယ်လို့ပဲ ဆိုပါရစေ။ (စာပေဟောပြောပွဲ ဘက်ဂရောင်း၊ ဦးအောင်သင်း ပရိဖိုင်းနှင့် ဂျာနယ် ဆောင်းပါးများ) စာအုပ်ကို ကျွန်တော်ရေးစဉ်က 'ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အတော်လေး မြင်တွေ့ထားတာပဲ' လို့ သူက ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲဒီစာအုပ်ဟာ သူရှိစဉ်က ရေးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးပါ။

အခု ဆရာသင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဦးအောင်သင်း ပရိဖိုင်းကို သူဖတ်ခဲ့ရပေမဲ့ ဒီအမှာစာကိုတော့ သူ မဖတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ရုပ်ခန္ဓာအရသူ မရှိ

တော့ပေမဲ့ သူ့အသံ၊ သူ့စကားနဲ့ သူ့တရားတွေက တိပ်ခွေတွေ၊ စီဒီချပ်တွေ၊ စာအုပ်တွေကတစ်ဆင့် ဝေ့ဝဲပျံသန်းနေဦးမှာ မုချဖြစ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့တင် မပြီးသေးပါ။ သူ့ပညာ၊ သူ့စေတနာကို တကယ်လေးစား နားလည်တယ်ဆိုရင် သူ့ဟောပြောချက် တွေကို အခြေခံ၊ မိမိတို့ရဲ့ ပဋိဘန်ဉာဏ်နဲ့ ထပ်ဆင့်တိုးမြှင့်၊ လုံ့လ ဝီရိယ အသုံးပြု၊ ရှေ့ခရီး ရွက်စုံဖွင့်ပြီးမိမိတို့ရဲ့ ဘဝလှေနာဝါကို အနာဂတ်ပင်လယ်ပြင်ထဲ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဝင်ရောက်သွားကြဖို့ (အထူးသဖြင့်) လူငယ်တွေကို မှာချင်ပါတယ်။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဘုရားကို တကယ်ကြည်ညိုရင် တရားနှလုံးသွင်း ကျင့်ကြံကြလို့ ဆရာတော်ကြီးများ မြွက်ကြားသလိုပါပဲ။ လူငယ်လေးများ ဖြစ်ကြတဲ့ သားနဲ့ သမီးတို့မင်းတို့ရဲ့ ဘဘကြီး ဦးအောင်သင်းကို တကယ်လေးစားမြတ်နိုးရင် မင်းတို့ကိုယ် မင်းတို့လည်း တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့စကား၊ သူ့ဟောပြောချက်တွေကို နားလည်အောင်လုပ်၊ (မှားလျှင် သုံးသပ်လိုက်ဦး) ပြီးရင် မင်းတို့ဘဝအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆက်ကျင့်သုံးကြပါ။ မင်းတို့ရဲ့ ဘဘကြီး သုဂတိဘုံတစ်ခုခုကနေပြီး မင်းတို့အတွက် သာဓုခေါ်နေနိုင်အောင် လိုက်နာ ကျင့်သုံး ဆောက်တည်လိုက်ကြစမ်းပါလို့ ထပ်ဆင့် အမှာစကား ပါးလိုက်ရပါတယ်။

ချစ်ဦးညို

၂၀၁၅၊ မတ် (၄)

***

ဟံသာဝတီဆရာတော်၏

အမှာစကား

ယနေ့ ကဆုန်လပြည့်ကျော် (၈) ရက်၊ (၃၀.၅.၂၀၀၅) တနလ်ာနေ့၊ မကွေးတိုင်း၊ ဂန့်ဂေါခရိုင်၊ ဂန့်ဂေါမြို့နယ်၊ ဟံသာဝတီရွာ၊ ပညာလွှင်ပြင်

စာကြည့်တိုက် (၃) နှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲ ကျင်းပပြုလုပ်တဲ့ပွဲမှာ စာရေးဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြတဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှ ဆရာကြီးဦးအောင်သင်း၊ မန္တလေးမြို့မှ ဆရာပိုင်စိုးဝေ၊ ဆရာနေမျိုးတို့ကို ပင့်ဖိတ်ပြီး စာပေဟောပြောပွဲ ကျင်းပရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ကျင်းပတဲ့နေရာမှာ စာရေးဆရာကြီးများဟာ လမ်းခရီးဝေးတာကို ပဓာနမထားဘဲနဲ့ အနောက်ဘက်ဆို ချင်းတောင်တန်း၊ မြောက်ဘက်က စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ မကွေးတိုင်းအဆုံး၊ ဤကဲ့သို့ အင်မတန် ဝေးလံတဲ့ နေရာဒေသကို အရောက်လာကြပြီး အကူအညီပေးကြတဲ့ အတွက် ဟံသာဝတီ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများနှင့်၊ ဝေးနီးရပ်ရွာမှ လာရောက်ပြီး နားထောင်ကြတဲ့ စာပေချစ်ပရိသတ်များရဲ့ ကိုယ်စား ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်မိပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ်။

ဒီစာပေဟောပြောပွဲကို ကျင်းပရခြင်းဟာ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် သူရောကိုယ်ရော မြို့ကြီးပြကြီးကို မရောက်ဖူးကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက အင်မတန် များကြပါတယ်။ များတော့ ဗဟုသုတတွေ မကြွယ်ဝကြဘူး။ အဲဒီလို ဗဟုသုတတွေ မကြွယ်ဝကြတဲ့ အတွက် ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေး စသည်အားဖြင့် အစစအရာရာမှာ အမြဲတမ်း အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်နေကြပါတယ်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်နေတဲ့နေရာမှာ ဘုန်းကြီးတို့ အနေနဲ့ကလည်း စွမ်းအားရှိသလောက် ပြောပြ ဟောပြ ဆိုဆုံးမ ပြုလုပ်ပေးခဲ့ပေမဲ့လို့လည်း ကြာလာတော့ကာ ရိုးလာကြပြီ၊ ထိရောက်မှုအား နည်းပါးတယ်ဆိုပါတော့။

အင်မတန် ပညာကြွယ်ဝကြတဲ့ စာရေးဆရာကြီးများကို ပင့်ဖိတ်ပြီး လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေး၊ စီးပွားရေး

စသည်အားဖြင့် အောက်ကျနောက်ကျ မဖြစ်ကြရလေအောင် အသိဉာဏ်ပညာ အလိမ္မာတွေ ကြွယ်ဝလာကြအောင်ဆိုပြီး စာပေဟောပြောပွဲ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

လိုရင်းကတော့ ပြည်တန်ပတ္တမြား ဖြစ်လင့်ကစား ကောင်းမွန်စွာ မသွေးတတ်တဲ့ ကျောက်သွေးဆရာ သွေးလို့ရှိရင် တန်ကြေးမရှိဘူး၊ တန်ဖိုးမြင့်မလာပါဘူး။

ပြည်တန်ပတ္တမြားကို ကောင်းမွန်စွာ တတ်ကျွမ်းတဲ့ ကျောက်သွေးဆရာက သွေးပြီး ရွှေကွပ်ပေးလိုက်လို့ရှိရင် ပိုပြီးတော့ တန်ဖိုးမြင့်လာပါတယ်။ ပြည်တန်တဲ့ ပတ္တမြား ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်...

ဘုန်းကြီးတို့ ဟံသာဝတီရွာနှင့်တကွ ဝေးနီးရပ်ရွာများမှ လာရောက်ကြတဲ့ စာပေချစ် ပရိသတ်များထဲမှ အဲဒီလို ပြည်တန်ပတ္တမြားကဲ့သို့ ဗီဇကောင်း၊ အမျိုးကောင်းကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ယောကျ်ားလေးများ၊ မိန်းကလေးများ စသည်အားဖြင့် ဖြစ်လာကြပြီး မိမိရပ်ရွာကို ပိုပြီးတော့ ခေတ်မီသာယာလှပ တိုးတက် ငြိမ်းချမ်းလာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ကြတဲ့ လူစွမ်းကောင်းလေးတွေ ထွက်လာအောင်၊ အဲဒီလို လူစွမ်းကောင်းတွေ ထွက်လာလို့ရှိရင် အင်မတန် တန်ဖိုးမြင့်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်မှာပဲ၊ ကိုယ့်ရပ်ရွာအတွက် ကြီးပွားအောင် လုပ်နိုင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ပညာရေးအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျန်းမာရေးအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စီးပွားရေးအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာသာရေး၊ သာသနာရေးတွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အဲဒီလို အမျိုးမျိုးသော လူမှုရေးတွေမှာစွမ်းဆောင်နိုင်ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ထွက်လာအောင်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်များနဲ့ဤကဲ့သို့ စာပေဟောပြောပွဲကြီးကို ကျင်းပရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကြုံတောင့်ကြုံခဲ စာပေဟောပြောပွဲမှာ ကျောက်သွေးဆရာ

ကောင်းနဲ့ တူလှစွာသော စာရေးဆရာများရဲ့ ဟောပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေကို ကိုယ့်အတွက် တန်ဖိုးရှိရှိ၊ အကျိုးရှိစွာ ကျန်ရှိအောင် နားထောင်ပေးကြပါ။

ဥပမာ- လူတစ်ယောက်ကို စကားဆယ်လုံးလောက် ကျန်ခဲ့ရင်၊ မှတ်မိရင်၊ လူတစ်ထောင်မှာ စကားတစ်သောင်း ကျန်ပါတယ်။ အဲဒီလို စကားတစ်သောင်းလောက် အဓိပ္ပာယ်ကောင်းကောင်း၊ တန်ဖိုးရှိရှိ ကျန်နေခဲ့လို့ရှိရင် ဟံသာဝတီရွာအတွက် တန်ကြေးအများကြီး ထွက်ပါတယ်။ အကျိုး အများကြီး ရှိပါတယ်။

စာရေးဆရာများ ဟောပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးထဲမှ လူတစ်ယောက်ကို စကားလုံး ဆယ်လုံးလောက်၊ ဆယ့်ငါးလုံးလောက် မှတ်မိသားမိရှိအောင် လေးလေးနက်နက် နားထောင်ပြီး ဒီပွဲမှာ တန်ဖိုးရှိရှိ အရယူကြပါလို့ ဘုန်းကြီးအနေနဲ့ တိုက်တွန်းရင်း နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါတယ်။

ဘဒ္ဒန္တကိတ္တိ

ဟံသာဝတီဆရာတော်

***

ပထမအကြိမ်

စီစဉ်သူ၏ အမှာစကား

'လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့်တန်ဖိုး' ဆိုသည့် ဒီစာအုပ်လေးကို ဟောပြောပွဲပြီးလို့ တစ်နှစ်အကြာမှာပဲ စာအုပ်ထုတ်ဝေတော့မည်ဟု ဆရာအောင်သင်းထံ ခွင့်ပြုချက်ယူပြီး စီစဉ်ခဲ့သော်လည်း အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် မထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပေ။ ခြောက်နှစ်လောက်ကြာသော ၂၀၁၈ ခုနှစ်မှာလည်း ဟံသာဝတီရွာ ပညာလွင်ပြင် စာကြည့်တိုက်ကနေ ထုတ်ဝေဖို့ စည်းဝေးတိုင်ပင်ကြ

သော အခါတွင်လည်း ရန်ပုံငွေ အလုံအလောက် မရှိသေးသည်က တစ်ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က စာပေစိစစ်ရေးက ခွင့်မပြုနိုင်သော စကားလုံးများ ပါဝင်နေသည်က တစ်မျိုး၊ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရေး စာပေလမ်းကျယ်ကို အကျွမ်းတဝင် မရှိကြသေးသည်က တစ်သွယ်နှင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အကြောင်းလှတွေ ပေါင်းပြီးပြကြ လေတော့ စာကြည့်တိုက်၏ အထူး တာဝန်ရှိသူများက စာအုပ်ထုတ်ဝေဖို့ နောက်ဆုတ် ငြင်းဆန်လိုက်ကြ တော့သည်။

အခြားသော စာအုပ်တိုက်များကိုလည်းမပေးချင်ခဲ့။ ဒီလိုနဲ့ စာမူသည် မိမိ လက်ထဲမှာ တော်တော်လေး ကြန့်ကြာစွာ အိပ်စက် အနားယူနေခဲ့လေ သည်။

မိမိကလည်း ၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ နှစ်ဦးပိုင်းမှာပဲ ဟံသာဝတီ မင်းဓမ္မစာဖတ် အသင်းကို တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ထားပြီး စာဖတ်အသင်း၏ ရန်ပုံငွေများဖြင့် ကိုယ်တိုင်ရေး စာမူများကို စာအုပ်အဖြစ် ထုတ်ဝေရင်း အခြားသော စာရေးဆရာများ၏ စာအုပ်များကိုလည်း ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ စာဖတ်အသင်းကနေ စာအုပ်စာစောင်တွေ ထုတ်ဝေနေသောအခါ ကိုယ်တိုင် VCD ထဲကနေ တစ်လုံးချင်း လုံးကောက်လိုက်ရေး မှတ်ထားသည့် ဆရာအောင်သင်း၏ စာမူကို ကိုယ်တိုင်ထုတ်ဝေဖို့ အာသီသဆန္ဒချို့တွေ ပေါက်ဖွားရှင်သန်လာတော့သည်။

ဟံသာဝတီဆရာတော်က "ငါကလည်း အသက်အရွယ် ရလာပြီ၊ အောင်သင်းကလည်း ဘဝနေဝင်ချိန် နီးနေပြီ၊ စာပေလောကကလည်း လွတ်လပ်ပွင့်လင်းရာသီ ရောက်လာပြီ၊ ဒီတော့ ငါတို့မျက်ကွယ်မပြုကြသေးခင် အောင်သင်း၏ 'လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး' စာအုပ်ကို ပြီးစီးတာ မြင်ချင်တယ်" လို့ မိန့်လိုက်သောအခါမှာတော့...

အရှုံးအမြတ်ကို ပဓာနမထား၊ သမိုင်းမှတ်တမ်းအနေဖြင့် ထင်ကျန်ရင်ပဲ ကျေနပ်လှပြီလို့ သန္နိဋ္ဌာန်ချပြီး အိပ်စက် အနားယူနေသည့် စာမူကို ရှင်သန် အားကောင်းနေသည့် ဆန္ဒချည့်နဲ့ လူပ်နှိုးကာ ရှိသည့်ခွန်အားနှင့် အစွမ်းကုန် မောင်းတင်ရင်း စာပေစိတ်သက်သက်ဖြင့် မင်းဓမ္မစာဖတ် အသင်းကနေ စီစဉ်ထုတ်ဝေလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒီစာအုပ်နှင့် နီးနွယ် ဆက်စပ်နေသည့် စာပေ ဟောပြောပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာပုံလေးကိုလည်း အနည်းငယ် တင်ပြချင်သေး သည်။

တကယ်တော့ စာပေဟောပြောပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်မြောက်လာဖို့ဆိုတာ ထင် သလောက် မလွယ်ကူလှပေ။ ပွဲကြီးရင် ကြီးသလောက် ကိုယ်စီ တာဝန်ယူ ကြရတဲ့ အပိုင်းတွေက ခက်ခဲပင်ပန်းမှုတွေ၊ ကြိုးစားရမှု ဆိုတာတွေဟာ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံ ခံစားဖူးသူတိုင်း နားလည်နိုင်ကြမည် ထင်သည်။

မြန်မာပြည်ရဲ့ အနောက်ဖျား၊ အိန္ဒိယနှင့် ချင်းတောင်နယ်စပ်၊ မကွေးတိုင်း အဆုံး၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းအစ ဒီလိုမြို့ပြတွေနဲ့ အလှမ်းကွာဝေးလှတဲ့ ကျေးလက်မှာ စာပေဟောပြောပွဲ လုပ်ရသည်ဆိုတော့ အခြားမြို့ရွာပွဲတွေ ထက် မိမိတို့လုပ်ရတဲ့ ပွဲက နှစ်ဆလောက် ပို၍ ခက်ခဲပင်ပန်း ရသည်ဟု ထင်မိသည်။

လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး ဝေးတာကတစ်ကြောင်း၊ ခွင့်ပြုမိန့် စောင့်ဆိုင်း ရတာက တစ်ကြောင်း၊ အတွေ့အကြုံ အားနည်းသေးတာက တစ်ကြောင်း စသည်တွေနဲ့ပေါ့။

မိမိတို့ ဂန့်ဂေါမြို့နယ်၊ ဟံသာဝတီရွာသည်ကား ကျေးလက်ဟု ဆို သော်ငြားလည်း စေတီဘုရားကျောင်းကန်များနှင့် ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်း၊ ရဲစခန်း၊ ဘူတာရုံ၊ အ.ထ.က ကျောင်း၊ စျေး၊ ကဖေးဆိုင်၊ အအေးဆိုင်များ၊

တိုက်တာများနှင့် အိမ်ခြေတစ်ထောင်ကျော် ရှိပေသည်။ ကိုယ့်အား ကိုယ် ကိုး လျှပ်စစ်မီးများနှင့် ထိန်လင်းနေသလို မြို့ပြရဲ့ ရနံ့တွေကလည်း အထိုက်အလျောက် သင်းပျံ့နေသောကြောင့် အဂ်ါတွေ စုံနေတဲ့ နယ်မြို့လေး တမျှ သက်ဝင်လှုပ်ရှား ရှင်သန်နေပေသည်။

ဒီလို ရွာနှင့် ရပ်နှင့် အများနှင့် လုပ်ရသည့် ပွဲဆိုသည်ကလည်း တစ်ဦး တစ်ယောက်တည်းရဲ့ ဆန္ဒကို ရှေ့တန်းတင်လို့လည်း မဖြစ်သလို တစ် ယောက်ကြိုက် စာရေးဆရာကို ဖိတ်လို့ကလည်း မဖြစ်၊ အများကြိုက် စာရေးဆရာကို ဖိတ်မှ လက်ခံကြပေမည်။

ဒီတော့ အများက လက်ခံနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာ၊ အောင်မြင်နေတဲ့ စာရေးဆရာ၊ ကလေး လူကြီး လက်ခံနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာ၊ ပါတီစွဲမရှိတဲ့ စာရေးဆရာ၊ အရေးလည်းကောင်း အကောင်းလည်းရေးတဲ့ စာရေးဆရာ၊ အကောင်းလည်းပြော အပြောလည်းကောင်းတဲ့ စာရေးဆရာ၊ ပွဲထိန်းနိုင်တဲ့ စာရေးဆရာကို ဖိတ်ခေါ်ဖို့ဆိုတာ သိပ်ကို သေချာနေပြီ။

စာရေးဆရာကို ရွေးချယ်ဖို့ စည်းဝေးပြီး ဆန္ဒခံယူလိုက်တဲ့အခါဆရာ အောင်သင်းက မဲအများဆုံး ဖြစ်နေသည်။ အစည်းအဝေး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် အရ စာရေးဆရာတွေကို ဖိတ်ခေါ်ဖို့ မိမိကို တာဝန်လွှဲအပ်လိုက်ကြ တော့သည်။ မိမိက စာရေးဆရာတွေကို ပင့်ဖိတ်ဖို့ တာဝန်ယူထားရတော့ အချို့ကလည်း စာရေးဆရာအောင်သင်းက ဒီလောက်နာမည်ကြီးနေတာ၊ ဒီ လောက်ဝေးတဲ့နေရာကို လိုက်ပါ့မလား၊ လာပါ့မလား၊ ရပါ့မလား၊ ရောက် အောင် ခေါ်နိုင်ပါ့မလား၊ ရလာမယ်လို့တော့ မထင် စသည်ဖြင့် စကားလုံး တွေက အရောင်အမျိုးမျိုး၊ အမြင်အမျိုးမျိုးတွေနဲ့ ထင်မြင်ချက်တွေ ပေးပြီး ပြောနေကြတော့သည်။

ထင်မည်ဆိုသည်လည်း ထင်သင့်သည်။ မိမိနှင့် ဆရာအောင်သင်း

ဇာတ်တိုက်ထားခြင်းမရှိ၊ သိကျွမ်းထားခြင်းလည်းမရှိ၊ ဆုံဖူးခြင်းလည်းမရှိ၊ တွေ့ဖူးမြင်ဖူးတာလောက်ပဲ ရှိသည်။ ဒီကြားထဲ ဆရာအောင်သင်းကျန်းမာရေး ကောင်းသလား၊ အား၊ မအား၊ နယ်ပွဲတွေနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေမလား၊ ဟောပြောခွင့် ပိတ်ထားမှုတွေနဲ့ ကြုံနေမလား၊ ပြည်ပခရီး သွားနေမလား စတဲ့ အဓိကကျသည့် အချက်အလက်တွေ အသေအချာ အတိအကျ မသိရှိရသေးပေ။

သို့သော် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆရာအောင်သင်းကို ဟံသာဝတီရွာအရောက် ဖိတ်ခေါ်ဖို့အရေး ယုံကြည်ချက် ပြင်းပြင်းနဲ့ အားသစ်လောင်းကာ ရွာကနေ ခြေလှမ်းစတင် ထွက်ခဲ့တော့သည်။

၂၀၅.၅.၂၀၁၅ ထိုနေ့မှာ ဂန့်ဂေါမြို့ကို ရထားစီးပြီး ဦးဝင်းဖေကြီးနှင့်အတူ စာပေဟောပြောပွဲ ခွင့်ပြုချက် သွားယူခဲ့သည်။ ကိစ္စပြီးသောအခါ မန္တလေးကို တစ်ပါတည်း တက်ခဲ့သည်။

မန္တလေးမြို့ ၈၄ လမ်း၊ ၂၉ လမ်းထောင့်ရှိ ထွန်းဦးစာပေ ဖြန့်ချိရေးကို သွားခဲ့သည်။ ဦးထွန်းဦးကို စာပေဟောပြောပွဲ အကြောင်း ပြောကြည့်သည့် အခါ "စာပေဟောပြောပွဲ လုပ်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာတွေချည်း ရွေးပြီး ဖိတ်လို့ရချင်မှရတာ၊ တစ်ခါတလေ ရတာတွေလည်း ရှိသလို ငြင်းပယ်လိုက်တာတွေလည်း ရှိတယ်၊ နယ်ကိုထွက်ပြီး ဟောပြောကြတဲ့ နေရာမှာ အတွဲညီမှု၊ မညီမှုဆိုတာတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဥပမာ သူပါနေရင် ဟိုလူက မလိုက်ဘူး၊ သူပါရင် သူနှင့် အတွဲညီတဲ့ နောက်တစ်ယောက်ပါ အလိုလို ဖိတ်ပြီးသား အဆင်ပြေသွားတတ်တယ်၊ မြို့ပေါ်ပွဲတွေမှာ သိပ်ပြီး မသိသာပေမဲ့ အထူးသဖြင့် နယ်ကိုထွက်ပြီး ဟောပြောကြတဲ့ ပွဲတွေမှာ သိသာတယ်ဘုရား" ဟု ပြောသည်။ ဟောပြောပွဲ ဖြစ်လာရင် လုပ်ရမည့် အရာတွေကိုလည်း စာအုပ်စာစောင်တွေနှင့် အလုပ်မအားတဲ့ ကြားကပဲ

ပြောပြပေးသည်။

ကျေးဇူးလည်း တင်မိသည်။ ဆရာအောင်သင်းကို ဆက်သွယ်ရမည့် လိပ်စာနှင့် ဖုန်းနံပါတ်ပါ ရှာပြီး ကူညီပေးသည်။

ထွန်းဦးစာပေကနေ ဆရာအောင်သင်း၏ စာအုပ်တွေကို ရသလောက် ယူခဲ့ပြီး စာတွေကို အနှေးဖတ်နည်းနှင့် ဖတ်သည်။ ဆရာအောင်သင်း၏ စိတ်ရင်းမှန်တွေ၊ စေတနာမှန်တွေ၊ ဆိုလိုရင်းတွေ၊ အားသာချက်၊ အားနည်းချက်တွေ၊ ဇောင်းပေးမှုတွေကို ရှာသည်။ မြင်စေချင်တဲ့ လောက၊ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေကို ပုံတူခံစားကြည့်မိသည်။

အခြားသော စာပေပညာရှင်များ၏ စာပေအမြင်၊ နိုင်ငံရေး အယူအဆနှင့် ခံယူချက်တွေ၊ သမိုင်းအမြင်တွေကိုလည်း ရှာဖတ်သည်။ ဆရာအောင်သင်းနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျသည့်အခါ ပြောစရာစကားတွေ အဆင်သင့် ရှိနေဖို့နဲ့ မိမိရဲ့ စကားလုံးတွေကို ရင်ထဲရောက်သွားပြီး ယုံကြည်စွာ လက်ခံစေဖို့ မိမိဘက်က ဟာကွက်မရှိရလေအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါတွေလည်း မိမိအတွက်တော့ လိုအပ်လှသည်ဟု ယူဆထားသည်။

နောက်ဆုံး ဆရာဝင်းငြိမ်း၏ 'စာပေလူကြမ်းမင်းသား အောင်သင်းနှင့် တွေ့ဆုံပေးခြင်း" ဆိုသည့်စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးချိန်မှာတော့ ဆရာအောင်သင်းနှင့် ဖုန်းအဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ဆက်သွယ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ဖုန်းဆိုင်ကိုသာ လာခဲ့ရသည်။ ခြေလှမ်းတွေက လေးလံနေဆဲ၊ စိတ်ကလည်း အားငယ် စိုးရွံ့မှုတွေနဲ့ တွေဝေနေဆဲပေ။

အခြားသောပွဲနှင့် တိုက်ဆိုင်နေမည်ဆိုရင်... အဆင်ပြေမည့်ရက်ကို ရွေ့ဆိုင်းလိုက်ရုံပဲ ရှိသည်။ ဒီလိုမဟုတ်ပါပဲ နယ်ဝေးလို့၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ စတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ငြင်းပယ်လိုက်မည်ဆိုပါရင် ပြည်တော်ဝင် မလှမပ ဖြစ်တော့မည်။ ပွဲပျက်မည့် အခြေအနေထိ ဆိုက်သွား

နိုင်သည်။

အားသန်နေကြသည်က ဆရာအောင်သင်းမှ ဆရာအောင်သင်း၊ နောက် တစ်ယောက် အစားထိုးရမည်ဆိုပါကလည်း ဆန္ဒယူထားမှုတွေ၊ စီစဉ်ထားမှုတွေနဲ့ ထင်သလောက် မလွယ်ကူနိုင်။

ဒီတော့ ငြင်းပယ်ခဲ့မည်ဆိုရင် ရန်ကုန်ကိုဆင်းပြီး လူချင်းတွေ့ကာ အကြောင်းစုံရှင်းပြပြီး ဖိတ်ခေါ်မည်ဟု စိတ်အားတင်းပြီး ဆက်လိုက်တော့သည်။

"ဟယ်လို၊ ဆရာအောင်သင်းလား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အောင်သင်းပါ"

ကံကောင်းချင်တော့ လူကြီးမင်းနဲ့မတွေ့၊ ဧရိယာပြင်ပမရောက်၊ ထိုထက် ကံကောင်းခြင်းက ဆရာအောင်သင်းနှင့် တိုက်ရိုက်စကားပြောလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

"ဒါနဲ့ အခုဆက်တာ ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျား"

ဒီစကား ဝါကျက မေးရမည့်ထုံးစံ၊ မိမိအမည် သူ့ဟန်းဆက်ထဲမှာ မရှိ၊ တစ်ကောမှ ဝင်ထားခြင်းမရှိတဲ့ အများသုံး လမ်းဘေးဖုန်းနဲ့ ဆက်ရသည်။ ထိုအချိန်က သိန်းလေးဆယ်ဝန်းကျင်၊ အနည်းဆုံး နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိမှ ဖုန်းကိုင်နိုင်သည့်ခေတ်။

မိမိအနေနဲ့ ဝယ်နိုင်ဖို့ဝေးစွ၊ စိတ်ကူးပင် မယဉ်ရဲ၊ ဒီတော့ အများသုံးနှင့် ဆက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

"အခု ဆက်နေတာ မန္တလေးက ဦးဇင်းပါ"

"ပြောပါ ဘုရား၊ ဘာကိစ္စလဲ၊ ဘာကူညီပေးရမလဲ"

ဘာကိစ္စလဲဆိုသည်က မဆန်းပေမဲ့ ဘာကူညီပေးရမလဲဆိုသည်က ဆန်း

နေသည်။ အယူစကားနဲ့ မဝင်၊ ပေးဆပ်ခြင်းနဲ့ ကြုံဆိုလိုက်သည်။

ရဟန်းတစ်ပါးအနေနဲ့ သူ့ဆီကို အကြောင်းထူးကိစ္စ မရှိဘဲ မဆက်။ ဆက်တော့လည်း အိမ်ဖုန်းမဟုတ်၊ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆက်တာဆိုတော့ အကြောင်းထူးပြီး ကိစ္စကြီးသည်ဟု ဆရာအောင်သင်း စိတ်ထဲက ယူဆထားလိုက်ဟန် တူသည်။ မိမိကလည်း အလှူခံဖို့ ဆက်သည်ဟု ထင်သွားမည် စိုးကြောက်သောကြောင့် လိုရင်းကိစ္စကို အရောင်မဆိုးဘဲ ပွင့်လင်းမြန်ဆန်စွာ ပြောလိုက်တော့သည်။

စာကြည့်တိုက် သုံးနှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲမှာ ဆရာအောင်သင်းကို အဓိက ဦးစားပေး ဖိတ်လိုတဲ့အကြောင်း၊ လူငယ်တွေ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်တဲ့အကြောင်း၊ ပထမဆုံးပွဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်ကနေ ကလေးမြို့ကို လေယာဉ်စီးပြီး ကလေးမြို့ကနေ ကားစီရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်လုံး အသွားအပြန် ကြုံပို့ လုပ်ပေးမည်ဆိုသည့် အကြောင်း၊ ဘယ်နေ့မှာ ဟောပြောပွဲ လုပ်ချင်သည် ဆိုသည့်အကြောင်းတွေကို မိမိဘက်က ပြောပြီးချိန်မှာတော့...

"ရပါတယ် ဘုရား၊ လိုက်နိုင်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ သေချာပြီလို့သာ သဘောထားလိုက်ပါ ဘုရား"

"ကျေးဇူးပါပဲဗျာ" ဟု ပြောပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်နေတဲ့ အလုံးကြီးတွေ တစ်ဝက်ကျသွားသလို ရင်ခွင်တစ်ခုလုံး ပေါ့သွားသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ဖုန်းဆက်လို့အပြီး ရွှေမန္တလေး ဂျာနယ်မှာ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ လုပ်နေသည့် စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာ ကိုနေမျိုးကို ဖိတ်ခေါ်ဖို့ ဂျာနယ်တိုက်ကို သွားခဲ့သည်။ ကိုနေမျိုးနှင့် မတွေ့။ ဆရာ သိုက်ထွန်းသက်နှင့် တွေ့၍ လိပ်စာယူပြီး ကိုနေမျိုး အိမ်သို့ သွားသည်။

အိမ်ကိုရောက်တော့ စာပေဟောပြောအတွက် ဖိတ်ခေါ်ထိုလာတဲ့ အကြောင်း၊ ဆရာအောင်းသင်းပါ ပါမည့်အကြောင်း၊ ဟောပြောပွဲ လုပ်ဖြစ်ပုံ အကြောင်းနှင့် ရွာအကြောင်းကိုပါ ပြောတော့...

"ရပါတယ် ဘုရား၊ တပည့်တော် လိုက်နိုင်ပါတယ်"

"ဒါဆို ကိုနေမျိုးနှင့် အတွဲညီမည့် နောက်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ချင်သေးတယ်ဗျာ" ဆိုတော့ အနည်းငယ် စဉ်းစားရင်း...

"ဆရာနေဝင်းမြင့်နဲ့ ဆရာဆူးငှက်တို့က နယ်ကို ဟောပြောပွဲ ထွက်သွားတယ်၊ ဆရာကံချွန်ကလည်း ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး၊ တပည့်တော် ဆရာပိုင်ကြီးကို ခေါ်မယ်ဘုရား၊ ရမလား"

"ဆရာပိုင်စိုးဝေကို ပြောတာလား"

"မှန်ပါဘုရား"

"ကိုနေမျိုး သဘောဗျာ၊ အားလုံးအဆင်ပြေပြီလို့ သဘောထားလိုက်တော့မယ်"

စာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီများနှင့် ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသာလူထံ ဆရာအောင်သင်း ဟံသာဝတီရွာကို လာပြီး ဟောပြောမည့်အကြောင်း၊ မန္တလေးက စာရေးဆရာ ဆရာပိုင်စိုးဝေနှင့် ကိုနေမျိုးပါ ပါလာမည့် အကြောင်း ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလိုက်ပါသည်။

ရွာမှာလည်း စတိတ်ခုံဆောက်ရ၊ စာတွေရေးရ၊ ဗီဒီယိုနှင့် မာတ်ပုံရိုက်ကူးရေးငှားရ၊ တင်ထားတဲ့ ဟောပြောပွဲခွင့်ပြုချက်ကို စောင့်ရနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်နေကြသည်ဟု ကြားရသည်။ ဆရာအောင်သင်း ရွာကို တကယ်လာပြီး ဟောပြောတော့မှာ ဆိုတော့ ရွာကလူတွေ ပျော်ရွှင်နေကြသည် ဟုလည်း ကြားသိရသည်။

၂၆.၅.၂၀၀၅၊ ထိုနေ့ မန္တလေးကနေ ညနေ သုံးနာရီ အမြန်ရထားနဲ့ ဆရာအောင်သင်း အကြိုသွားသည်။ ဘူတာကြီးကို နံနက်ရောက်တော့ တရုတ်ဦးဇင်းလေး သူငယ်ချင်း ဦးသုန္ဒရ လာကြိုသည်။ သူနှင့်အတူ ဆရာအောင်သင်းအိမ်ကို တက္ကစီကားနှင့် သွားကြသည်။ အိမ်ကို ရောက်တော့ ဆရာအောင်သင်းနဲ့ စကားအနည်းငယ် ပြောပြီး လိုအပ်မည့် စာရွက်စာတမ်းများ ယူပြီး ၂၉.၅.၂၀၀၅ နေ့ ကလေးမြို့ကိုသွားမည့် လေယာဉ်လက်မှတ် ဖြတ်လိုက်သည်။

ဆရာပိုင်စိုးဝေနှင့် ကိုနေမျိုးတို့ကို မန္တလေးကနေ ကလေးမြို့ကို လိုင်းကားနှင့် ခေါ်ရမည် ဖြစ်သောကြောင့် သူငယ်ချင်း ဦးသုန္ဒရကို ဆရာအောင်သင်းနှင့် အတူ ရန်ကုန်မှာ ထားခဲ့ကာ "ရွာမှာပဲ ဆုံကြတာပေါ့" ဟု ပြောပြီး မန္တလေးကို ရထားနှင့် ပြန်ခဲ့သည်။

ဆရာပိုင်စိုးဝေနှင့် ကိုနေမျိုးတို့ကိုခေါ်ပြီး ညနေ လေးနာရီကားနှင့် ကလေးမြို့ကို မဟာမြိုင်လမ်းအတိုင်း ခရီးနှင်ခဲ့ကြတော့သည်။ မြစ်သာမြစ်ကူး ကြိုးတံတားထိပ်ရောက်တော့ စာရေးဆရာ ဆူး(ချင်းတောင်ခြေ) နှင့် လေးဖြူ၊ အင်၊ မျိုးကြီးတို့ကို သီချင်းတွေ ရေးပေးနေသည့် တေးရေးဆရာ နိုင်းနိုင်တို့ လာကြိုကြသည်။ ကလေးမြို့ နယ်ခံစာရေးဆရာများ ဖြစ်ကြသည့် မြဆင့်ချယ်၊ သန့်စင်ဝင်း(ကလေး)၊ ချိုတကူး (ကလေး)၊ သမုတိသစ္စာတို့ကလည်း မြစည်တော် ကျောင်းမှာ ခေတ္တဧည့်ခံကြသည်။

စာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီဝင်များကလည်း ဆိုင်ကယ်သုံးစီးနှင့် အသင့် စောင့်ဆိုင်းလို့ နေလေပြီ။ ဒီတော့ ကလေးမြို့နှင့်ဟံသာဝတီ လေးဆယ့်ငါးမိုင် ကွာဝေးသည့်ခရီးကို ဆိုင်ကယ်စီးပြီး စာရေးဆရာများနှင့်အတူ ပြည်တော်ဝင်ခဲ့သည်။

ဆရာအောင်သင်းနှင့် သူငယ်ချင်း ဦးသုန္ဒရတို့ ရွာကို နံနက်ကပင်

ကြိုတင်ရောက်ရှိ နေကြပေသည်။ လေယာဉ်စီးလာခဲ့ကြသည်ဆိုတော့ အဆင်ပြေကြသည်။ ရွာသူရွာသားများ ကလည်း ဧည့်ခံနေကြသည်။

စာရေးဆရာများအတွက် တည်းခိုစရာ အိမ်သီးသန့်မထားတော့ဘဲ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းမှာပဲ စီစဉ်ထားကြသည်။ ဆရာပိုင်စိုးဝေ ကိုနေမျိုးနှင့် မိမိတို့က နေ့ခင်း သုံးနာရီမှာ ရွာကို ရောက်ကြသည်။ ရွာသားများက လည်း ပျော်ရွှင်သော မျက်နှာ ဖော်ရွေသော အပြုံးများနဲ့ ကြိုဆိုနေကြသည်။ စာရေးဆရာများကို နေရာအသီးသီး ချထားပြီးသောအခါ ဆရာပိုင်စိုးဝေနှင့် ကိုနေမျိုးတို့က ဆရာတော်ကို ဖူးမြော်ကန်တော့ကြသည်။ ထို့နောက် ဆရာအောင်သင်းနှင့် တွေ့ပြီး စကားတွေ ပြောကြသည်။

ဟောပြောရမည့်ရက်က ၂၀၀၅မေ (၃၀) ရက်နေ့မှဆိုတော့ ယနေ့ (၂၉) ရက် နေ့ည တစ်ည လုံး ကောင်းကောင်း အနားယူကြသည်။

မေ (၃၀) မှာ ဟံသာဝတီမှာ စာရေးဆရာများ စာပေဟောပြောကြမည် ဆို သောအခါ ကြော်ငြာအားကောင်းမှုကြောင့် စာပေမြတ်နိုးသူများနှင့် နိုင်ငံရေး စိတ်ဝင်စားသူများကလည်း အထူးပဲ အံ့သြနေကြတော့သည်။ အချို့ကလည်း စာရေးဆရာများ ရောက်ရှိလာပြီးမှ ဟောပြောပွဲ မကျင်းပ ဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေကြသည်။ ဥက္ကဋ္ဌဦးသာလူကလည်း ခေါင်းနည်း နည်း ကြီးနေသည်။

တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ဒီပဲယင်း အရေးအခင်း နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့နေ့နဲ့ လုံးဝကို တည့်တည့်ကြီး တိုက်ဆိုင်နေပေသည်။ ဒီပဲယင်း အရေးအခင်းက ၂၀၀၃ ခု နှစ်၊ မေလ (၃၀) ရက်က ဒီပဲယင်းမြို့နယ်၊ ကြည်ရွာမှာ ညခုနစ်နာရီက စတင်ပြီး အခင်းဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်နှင့် ဦးတင်ဦးတို့ အဖမ်းခံရသောနေ့၊ တာဝန်ရှိသူများ အာဏာရှင်များ အထူး အလေးထား စောင့်ကြည့်နေကြသောနေ့လေ။

ဒီနေ့နှင့် ကောင်းကောင်းကြီး တိုက်ဆိုင်နေပေသည်။ မိမိကတော့ အများအတွက်၊ ရွာအတွက် အသိပညာ အလင်းဖွင့်ပေးတာဆိုတော့ ဖမ်းရင်လည်း ခံမည်၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နောက်ကို မဆုတ်တော့ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။ တိုက်ဆိုင်ပါစေဆိုသည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဆန္ဒတွေ မရှိရိုးအမှန်၊ တမင်သက်သက် ကြိုတင်ကြံစည် ရွေးချယ်ထားခြင်းလည်းမဟုတ်၊ စာရေးဆရာများနှင့် ရပ်ရွာကလူတွေ အလုပ်ပါးတဲ့ရက်၊ အလျဉ်းသင့်တဲ့ရက်ကို ရွေးပြီး ကျင်းပရခြင်း ဖြစ်သည်။ တိုက်ဆိုင်နေသည်ဆိုသည် ကလည်း အနီးကပ်မှ သိရခြင်းဖြစ်သည်။ ခွင့်ပြုမိန့်က ပွဲစခါနီးမှ ကပ်ပြီး ရရှိလာလို့ တော်သေးသည်။

ဒီလိုနဲ့ ၂၀၀၅ ခုနှစ်၊ မေ (၃၀) ရက် ညသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေသည်။ ဝေးနီးရပ်ရွာက စာပေမြတ်နိုးသူများကလည်း လာနေကြပြီ။ ရွာက စာပေချစ်သူများကလည်း စာပေဟောပြောပွဲ ကျင်းပရာ ရွာလယ်ဆေးရုံဝင်းကြီးအတွင်းမှာ အသင့်နေရာယူနေကြတော့သည်။ ခန့်မှန်းခြေ လူဦးရေ တစ်ထောင်ကျော် ရှိပေမည်။ ထိုနေ့ည စာပေဟောပြောပွဲတွင် ကိုနေမျိုးက 'မွေ့လျော်အပ်သော စာပေ၊ မွေ့လျော်အပ်သော အသိပညာ' ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဟောပြောပေးသလို ဆရာပိုင်စိုးဝေကလည်း 'ဘဝနှင့် ကဗျာ' ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဟောပြောပေးသည်။ နောက်ဆုံး ဆရာအောင်သင်းက 'လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့် တန်ဖိုး' ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဟောပြောပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဂန့်ဂေါမြို့နယ်၊ ဟံသာဝတီရွာ၊ ပညာလွင်ပြင် စာကြည့်တိုက် သုံးနှစ်ပြည့် အထိမ်းအမှတ် စာပေဟောပြောပွဲသည်ကား အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးအောင် ကျင်းပနိုင်ခဲ့တော့သည်။ ဟောပြောပွဲပြီးတော့ ဆရာအောင်သင်းက မိမိကို စကားအနည်းငယ် ဆိုလာသည်။

"ပရိသတ်က တော်တော်များများဆိုတော့ ဟောပြောရတာ အားရကျေနပ်

ပါတယ်၊ ဒီခေါင်းစဉ်နဲ့ အပြည့်အစုံ ဟောတာ ဒီမှာပဲ ပထမဆုံးပဲ ဘုရား၊ အသက်အရွယ်ကလည်း ရလာပြီဆိုတော့ ဒီနယ်ကို နောက်တစ်ခေါက် လိုက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ဘူး ဘုရား" ဟု ဟောပြောမှုပြည့်စုံကျေနပ်သည်ဆိုသောအခါ မိမိက...

"ဗီဒီယိုနဲ့ မှတ်တမ်းတင်ထားသလို တိပ်နဲ့လည်း အသံဖမ်းထားပါတယ်၊ စာအုပ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားဆောင်ရွက်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်သည်။

"စာအုပ်အဖြစ် ထွက်ပေါ်လာနိုင်ရင်တော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ တပည့်တော် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ခွင့်ပြုပါတယ်" ဟု ပြောသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဤစာအုပ်ကို စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စာအုပ် အကြမ်းထည်ကိစ္စ ပြီးသောအခါ ထုတ်ဝေတော့မည်ဖြစ်၍ အမှာစာ ရေးပေးရန် ဆရာအောင်သင်းအိမ်သို့ သွားခဲ့ပါသည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ထိုနေ့၌ ဆရာအောင်သင်းမှာ မကျန်းမာသဖြင့် ရွှေဗဟိုရ် ဆေးရုံတွင် တက်ရောက်၍ ဆေးကုသမှု ခံယူရသောကြောင့် မတွေ့လိုက်ရပါ။ ဆရာအောင်သင်း ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ဆေးရုံက အမြန်ဆင်းနိုင်ပါစေလို့သာ ဆုတောင်းပေးခဲ့ရပါသည်။

၁၈.၉.၂၀၁၄ ရက်နေ့ ဆရာအောင်သင်း ဆေးရုံက ဆင်းလာတော့မှ ဆရာ့အိမ်သို့ သွားခဲ့ပြန်ပါသည်။ ဆရာအောင်သင်းသည် အမြင်အာရုံနဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေ ကောင်းနေပေမဲ့ ရုစ်ဆယ့်ရုစ်နှစ်ဆိုတဲ့ ဇရာရဲ့ ဒဏ်ချက်တွေကြောင့် အကြားအာရုံတွေ သိပ်မကောင်းတော့ပေ။ မိမိက လေသံတင်ပြီး ပြောမှသာ ကြားတော့သည်။ အသံတွေကတော့ မာနေဆဲပင်။

ယောနယ်က ဟံသာဝတီရွာ စာပေဟောပြောပွဲ အကြောင်း စကားအစဖော်ပေး လိုက်သောအခါ မဆုံးနိုင်အောင် ပြောနေတော့သည်။ မိမိက မော

နေမည်စိုး၍ စကားလမ်းကြောင်း ဖြတ်ပြီး ဟောပြောပွဲ စာအုပ်ထုတ်ဝေမည် ဖြစ်သဖြင့် ခွင့်ပြုပေးနိုင်ရန်နှင့် အမှာစာပါ ပေးနိုင်ရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ပါသည်။ ဆရာအောင်သင်းက "စာအုပ်ထုတ်ဖို့ကတော့ ခွင့်မပြုနိုင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်က ကျေးဇူးလည်းတင်၊ ဝမ်းလည်း မြောက်ပါတယ်၊ ဝမ်းမြောက်တယ် ဆိုတာကလည်း သာမန် ဝမ်းမြောက်တာမျိုး မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား" ဟုဆိုကာ စာအုပ်အမှာအတွက် နှုတ်ဖြင့်ပြောဆိုပေးသည်ကို မှတ်တမ်း တင်လိုက်နိုင်ပါသည်။

စာအုပ် ထုတ်ဝေရာတွင်လည်း "မလိုသည်ကို ဖျက်၊ လိုသည်ကို စွက်၍ သင့်တော်မည် ထင်သလို စီစဉ်ပါ" ဟု ခွင့်ပြုထားသော်လည်း ဆရာအောင်သင်း၏ မူအတိုင်း ရိုးရှင်းလေး ဟောပြောထားခြင်းက ပိုပြီးတော့ စာဖတ်သူတွေကို အနှစ်သာရရှိရှိနဲ့ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသောကြောင့် သဘာဝ အလှတရားပေါ်မှာ ထပ်ဆင့်ခြယ်သစရာ လိုအပ်မည်မဟုတ်၍ ဘာတစ်ခုမျှ အပိုမစွက်ခဲ့သလို ထုတ်ပယ် ဖြတ်တောက်ထားခဲ့ခြင်းလည်း မရှိပေ။

စာဖတ်သူများကို စီစဉ်သူအနေနဲ့ အကြံပြုလိုသည်က ဒီစာအုပ်လေးကို ဖတ်သည့်အခါ ဖတ်နေကျ စာအုပ်လေးအတိုင်း သဘောမထားဘဲ ဆရာအောင်သင်း ဟောပြောပွဲမှာ လူငယ်များသို့ လမ်းပြ အဆုံးအမ ပေးနေတာလေးကို အာရုံပြုပြီး ဟောပြောပွဲတစ်ပွဲအနေနဲ့ ခံစား ဖတ်ရှုစေချင်သည်။ ဒလိုဆိုရင် စာအုပ်၏ အရသာကို ပိုပြီးတွေ့ရှိရပေလိမ့်မည်။ အရသာကနေတစ်ဆင့်တက်ပြီး အသိဉာဏ်သစ်တွေ ဝင်လာကာ စာကို လက်တွေ့အသုံးချသွားနိုင်ပါလိမ့်မည်။ စာဆိုသည်မှာ ဖတ်ရုံနဲ့ပဲ ရပ်ထားရသည် မဟုတ်။

စာထဲကနေတစ်ဆင့် နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်၊ များများဖြစ်ဖြစ် ဘဝမှာ လက်တွေ့ အသုံးချရပေမည်။ သို့မှသာ ပို၍ စာဖတ်ရကျိုးနပ်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးတွင် စာမူကို ထုတ်ဝေခွင့်ပေးခဲ့ပါသော ဆရာအောင်သင်း၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းသည့်ကြားက အမှာစာ ရေးသား ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ပါသော ဆရာချစ်ဦးညို၊ မင်းဓမ္မစာဖတ်အသင်း ဝိုင်းတော်သားများ၊ စေတနာအပြည့်ဖြင့် ကူညီပေးကြသော ဟံသာဝတီ စာပေဟောပြောပွဲ ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီများနှင့် ရွာသူရွာသားများ၊ အယ်လုံး ကွန်ပျူတာ၊ စာအုပ် အပြင်အဆင် အယ်ကျော်မြတ်ခိုင် (အင်းလေး)၊ ဂရုပ်ဖစ်ဒီဇိုင်း လင်းအောင်ပြည့်(သဟဇာတလက်)၊ စွယ်တော်ပုံနှိပ်တိုက်၊ ဖြန့်ချိပေးသော မျိုးဆက်သစ်စာပေနှင့် အထူးသဖြင့် ဆရာအောင်သင်း၏ ‘လူငယ်ရဲ့ ဘဝနှင့်တန်ဖိုး’ စာအုပ်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်း တင်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုလေ့လာကျင့်သုံးကာဖြင့် ဘဝမှာ တန်ဖိုးရှိသော အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ကို တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေလို့ ဆန္ဒပြုရင်း အမှာစကားကို အနား သတ်လိုက်ပါသည်။

အားလုံး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

အရှင်ရာဇဓမ္မ(ယောမြေ)

၁၂.၃.၂၀၁၅

ဖုန်း-၀၉၄၂၀၂၇၃၃၃

***